

Direcció, administració, publicitat i vendes:

Octubre Centre de Cultura Contemporània.
Carrer de Sant Ferran, 12. 46001 València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 155 165.

Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.
Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

Redacció de Palma: Carrer de l'Almudaina, 8 entresòl-
dreta. 07001-Palma.
Telèfon i Fax: 971 720 763.

Web:
<http://www.eltemps.cat>

Correu electrònic: eltemps@eltemps.net

Subscripcions: 902 131 025.
subscripcions@eltemps.net

Edita: Edicions del País Valencià, SA.

Editor: Eliseu Climent.

Director: Enric Rimbau.

Director de continguts: Àlex Milian.

Coordinadora: Sumpsi Palau

Redacció de València: Núria Cadenes, Víctor Maceda,
Violeta Tena i Rosa Serrano (*documentació*).

Redacció de Barcelona: Gemma Aguilera, Lluís
Bonada, Xevi Camprubí.

Redacció de Palma: Miquel Payeras.

Producció: Jordi Badia (*correcció lingüística*), Ana
Vanesa Prieto (*maquetació i gràfics*).

Rúbriques: Francesc-Marc Àlvaro, Sebastià Alzamora,
Oriol Amat, Joan-Anton Benach, Xavier Bru de Sala,
Toni Canyís, Muriel Casals, Agustí Colomines, Salvador
Cot, Martí Domínguez, Fabià Estapé, Jaume Fàbrega,
Llibert Ferri, Josep Gifreu, Àlex Gorina, Manuel S.
Jardí, Alfons Llorenç, Glòria Marcos, Ricard Mas,
Andreu Mas-Colell, Joan F. Mira, Joan Nebot, Roger
Palà, Marta Pessarrodona, Josep Ramoneda, Jordi Riba,
Ferran Sàez Mateu, Josep Maria Terricabras, Ramon
Tremosa, Vicenç Villatoro, Xavier Vinader.

Corresponsals: Pau Borí (*Belgrad*), Natàlia Boronat
(*Moscú*), Erena Calvo (*Rabat*), Joan Canela
(*Johannesburg*), Jordi Carreras (*Nova York*), Macià
Claramunt (*Castelló*), Míriam Díez (*Roma*), Joan Lluís
Ferrer (*Eivissa*), Carla Fibla (*Amman*), Ricard González
(*Washington*), Joan Antoni Guerrero (*Andorra*), Pere
Habet (*Catalunya Nord*), Victòria Jiménez (*Londres*),
Juli Martí (*París*), Iris Mir (*Pequín*), Federico Rivas
(*Buenos Aires*), Anna Sàez (*Lleida*), A. V. Santamaria
(*Alacant*), Gemma C. Serra (*Berlín*).

Col·laboradors: Albert Aguilera, Laura de Andrés,
Violeta Camarasa, Alexandre Carbó, Roser Carol, Borja
Català, Antoni Castel, Alfons Cervera, Eliseu T. Climent,
Joan Colomer, Joan Corbera, Oriol Cortacans, Martí
Crespo, Miquel Àngel Díaz, Daniel Díez Esculies, Júlia
Esbert, Enric Faura, Laia Fernández, Carles Gàmez,
David Garrido, Roser Gasol, Salva Giménez, Dani
Gómez (*País Basc*), Andreu Gomila, Gani Jakupi, Josep
Enric Llebot, Roger Mateos, Rossanna Melià, Joan M.
Oleaque, Pelai Pagès, Óscar Palau, Cèsar Palazuelos,
Juli Peretó, Carles Pont, Cristina Simon, Lluç Soler, Eva
Tarragona, Jordi Tejel, Àlvar Valls, Sergi Vicente.

Assessor editorial: Salvador Cot.

Traductors: Carme Geronès, Mercè Ardiaca, Blanca
Juan, Sara Roca i Beatriu Vallès.

Col·laboradors gràfics: ACN, Agència Efe, Tina
Bagué, Joan Celià, Fer, Rafa Gil, José Luis Iniesta,
Vicente A. Jiménez, Salvador Llosà, Glòria Matamala,
Toni Payà, Jordi Play, Prats i Camps.

Disseny: Vanesa Prieto.

Disseny de la capçalera: Enric Satué.

Disseny de la portada: Toni Payà.

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).

Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido (Barcelona). Tel.:
932 384 262.

Subscripcions: Susanna Alacreu

Administració: Pilar Martí i Quica Sena.

Fotomecànica i impressió: Guada Impressors S.L.

Aldaia (Horta).

Dipòsit legal: V-853-1984.

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap mitjà: mecànic, fotoquímica, electroòptica, magnètica, de fotocòpia, ni de cap altra mena, sense permís de l'editor.

Zarra i Ascó

La polèmica per l'emplaçament del magatzem temporal centralitzat (MTC), conegut col·loquialment com a *cementiri nuclear*, ha tornat a obrir-se al nostre país. Fa uns quants mesos, el municipi d'Ascó (Ribera d'Ebre) era el nucli d'una forta polèmica perquè l'alcalde i l'equip de govern municipal van presentar la candidatura per construir-hi aquesta instal·lació d'emmagatzematge de residus nuclears, malgrat l'oposició de bona part de la població i del territori de les terres de l'Ebre. Ara ha estat el torn de Zarra, a la Vall de Cofrents. L'informe tècnic de la comissió interministerial de l'executiu espanyol sobre l'emplaçament d'un MTC considera aquest municipi com la millor opció. La possibilitat d'acollir unes instal·lacions d'aquesta mena ha generat una intensa polèmica al territori.

Ascó i Zarra tenen característiques comunes. Totes dues poblacions formen part d'un territori perifèric, respecte a la centralitat de les capitals. Ambdues han tingut problemes de sosteniment demogràfic. Són municipis amb dificultats per a trobar mecanismes que substituïxin les activitats que tradicionalment havien estat la base de la seva subsistència, és a dir, activitats del sector primari. Tot plegat els han convertits en receptors d'instal·lacions amb un alt cost social, però necessàries per a l'interès general. En tots dos casos s'ha acabat creant una dependència respecte d'instal·lacions com ara les centrals nuclears, a Ascó i a Cofrents. Són instal·lacions —com ho és, en menor mesura, un MTC— que aporten una ocupació d'un valor inestimable per a aquests territoris i que van acompanyades d'una pluja d'inversions que disparen la capacitat de les arques municipals. És fàcil d'entendre com, molt sovint, els batlles d'aquestes poblacions defensen obertament aquestes infraestructures. Ara sembla que Zarra té més possibilitats d'acabar essent la destinació final d'aquest cementiri de residus nuclears. L'oposició d'Ascó a aquest projecte pot respirar una mica, malgrat que l'informe de l'executiu espanyol situa la població de la Ribera d'Ebre en el segon lloc, i a poques dècimes.

Però, sigui quin sigui l'indret final d'aquest MTC, el debat és molt més profund. Cal parlar de quin model energètic volem per a la nostra societat, i si allò que volem pot prescindir de l'energia nuclear o no. Aquest és un debat complex i que cal allunyar-lo de dogmatismes. Però, en segon lloc, hi ha un debat de caràcter territorial. És acceptable que alguns territoris vegin com la seva manca d'oportunitats només té solució a base d'entomar totes aquelles instal·lacions molestes i perilloses, inassumibles en unes altres parts del país? La falta de perspectives econòmiques no pot ser l'argument d'aquesta elecció, perquè això acaba significat l'existència de territoris de segona.

Als nostres lectors

El 2002, Luiz Inácio Lula da Silva era escollit president del Brasil pel Partit dels Treballadors, amb la promesa de combatre, com a prioritat, la pobresa del país. Vuit anys més tard, aquest país torna a fer unes eleccions.

El carismàtic president ha esdevingut una icona per als països sud-americans i a la resta del món. I s'ha convertit també en un referent al seu país, que s'ha situat, gràcies a Lula, en el tauler dels principals liderats mundials.

En un dossier coordinat per Xevi Camprubí analitzem el llegat d'aquest polític, ara que esgota el mandat, i el perfil dels diversos candidats que el volen substituir.

Enric Rimbau, director